

Megújult a reumások kakasszéki „Mekkája”

Kastélyá varázsolt gyógyintézet

Már a tizenkilencedik században is csodájára jártak az emberek annak a gyógyforrásnak, melyet eredetileg a pásztoremberek fedeztek fel a vásárhelyi határban, a mai Kakasszéken. Ami jó volt a reumásoknak és a hátfájásokkal küszködőknek a múltban, az jó a jelenben is.

A kakasszéki gyógyintézetet az 1920-as évek végén építették, leginkább az akkor népbetegségnek számító csonttébécében szenvedők fájdalmainak enyhítésére. A kastély ma is áll a 47-es főútról leágazó bekötőút végén. Nyoma sincs a málladozó vakolatnak, az idegen nem tudja, hogy e kakasszéki gyógyintézet nemrégiben nagyon rossz állapotban volt. Ma kastélynak látszik a gyógyhely: minden csillog, villog és hipermodern.

Csak az egykoron népszerű fürdőhely mesterséges tómedre maradt abban a lepusztult állapotban, melyben nemrég még az épület is volt.

A modernizáció ráfért a gyógyintézetre, mely annyira elavult, és rossz állapotú volt már, hogy – az utóbbi évtizedben ott gyógyulni kívánók emlékei szerint – a régi részében kialakított kórtermekben gyakori vendégek voltak a svábbogarak, az egerek.

Mindez a múlté. A majdnem 700 millió forintba került átépítés meghozta eredményét. Még a szombati avatóünnepségen részt vevő Mikola István egészségügyi miniszter is elismerte: nem vált be a jóslatok azoknak, akik azt mondták, ha az állam pénzt ígér, akkor megtartja ígéretét és a pénzt is.

A megnyitó népes vendégseregét, érdeklődőket kíváncsian nézte a betegek egy része az ablakokból vagy az emeleti függőfolyosóról. Mikola István, Almási István, Hamvas Ödön beszédét még azok is megtapsolták, akik nem

tudták, kik is ők. A minisztert ugyanis az idősebbek (ők szenvednek mozgásszervi betegségekben a leginkább) „élőben” még nem láttak. Taps fogadta a miniszter hasonlatát, mely szerint az orvostudomány rakétasebességgel történő fejlődését összhangba kell hozni a gazdaság legjobb esetben is csak lineáris fejlődésével.

– A tévében meg csak a sorozatokat nézzük, mert nekünk már csak az való, így a hírekben szereplőkről keveset tudunk – árulta el egy asszony. – Vásárhely és a kórház vezetőit pedig a nem a településre való egyáltalán nem ismerik.

– Már kipróbáltuk a nővérhívót – mondta az egyik kórteremben pihenő idős néni – teljes sikerrel, mert egy pillanat alatt megérkezett a segítség. A néni nem tudta, hogy a nővérhívó monitorán nemcsak az jelenik meg, melyik szobából jeleztek, de az is, melyik ágyról. A betegek olyan körülmények közt gyógyulnak, hogy lakni is csak kevesen laktak hasonlóan. „Szóhoz sem tudtam jutni, amikor megláttam kívülről a gyógyintézetet, olyan szép lett – ámuldozott a szegedi Cseh Gerzonné –, belül rá sem ismertem. Harmadjára vagyok itt, sajnos, de ekkora változásra nem számítottam.

Minden szobához külön vécét és mosdót építettek. Minden olyan, mint egy drága szállodában a filmekben. Az ágy pedig – mutatta – rendkívül kényelmes, a támlája állítható. Olyan itt, mintha a paradicsomban lennénk. Ha nem volnék beteg, el sem mennék egy ilyen helyről.”

– Másodjára vagyok itt – újságolta a 86 éves, vásárhelyi Rudolf Ferencné, de össze sem lehet hasonlítani a mostani szobákat a régiekkel. Akkor rengeteg svábbogár szaladgált itt.

KOROM ANDRÁS

A hétvégi házak lakóinak van, utcájuknak nincs neve

Hajléktalanok hajlékai

Szeged kiskertesi övezeteiben épült házakat sokan lakóépületként használják. Az ott lakók egyébként hivatalosan hajléktalanok, ugyanis a hétvégi házak nem minősülnek lakóépületnek, így oda nem jelentkezhetnek be. Az „illegálisban élők” Bartha László polgármester segítségét kérik helyzetük megoldására.

Gyálarét és Hattystelep között lévő kiskertesi övezet, Tompasziget több mint száz „lakója” aláírta azt a Bartha László polgármesternek címzett levelet, amelyben kéri az utcák elnevezését. Szószólójuk, Kis István, a Harmadik út egyik lakója elmondta: ő a szerencsésebbek közé tartozik, mert feleségével együtt bejelentkezhetett fia lakásába.

Erre azonban nincs mindenkinek lehetősége, ezért ők gyakorlatilag hajléktalannak is tekinthetők. Ez megalázó, véli Kis István. Az itt élők zöme nem jószántából költözött a kiskerti épületekbe. Többségük panel-lakó volt, amelynek rezsi költségét nem tudták vállalni. Kisék is néhány éve kényszerültek erre a lépésre, miután neje munkanélküli, ő pedig hat éve rokkantnyugdíjas. Kirekesztetnek érezik magukat, mondta, hiszen a törvény értelmében otthonuk nem is létezik. Baj esetén nehezen jut ki a mentő, mivel nincsenek utcák, pedig sok kisgyermekes családnak is itt van az állandó lakhelye.

Kis István azt is igazságtalannak tartja, hogy csak részben élhet-

Tompasziget Szeged egyik népszerű kertvárosi övezete lehetne.

Fotó: Gyenes Kálmán

nek állampolgári jogaikkal. Például nem szavazhatnak e terület képviselőjére, mert nem itt van az állandó lakásuk. Márpedig, hangsúlyozta Kis István, érdekeiket valakinek képviselnie kellene a közgyűlésben.

Mindezen körülmények késztették őket arra, hogy levélben kérjék a polgármestert: kapjanak nevet az utcák és az ingatlanuladonosok legális keretek között élhessenek házaikban. Papp Zoltán, a

terület képviselője magánvéleményének adott hangot, amikor úgy vélte, hogy a lakcímbeljelentés biztosítása nem feltétlen függ össze a belterületbe vonással. A gond ugyanis az, hangsúlyozta a képviselő, hogy Tompasziget külterület. Ahhoz pedig, hogy a közgyűlés Szeged belterületévé minősítse, meg kellene teremteni a városi infrastruktúra feltételeit. Szegednek erre egyelőre nincs pénze. A januári közgyűlés napirendjéről

lényegében emiatt került le az ügy tárgyalása.

Papp Zoltán szerint azonban a szegedi közgyűlésnek előbb, utóbb mégis szembe kell néznie a problémával. A beépíthető területek bővítésére ugyanis már nincs sok lehetőség a városban. Ezért, vélhetően az őszi választások után a képviselő-testület rövid időn belül napirendre tűzi a kérdést.

N. RÁCZ JUDIT

Cziner eladná a Szőnyi-képeket

Folytatás az 1. oldalról

A söröző-éttermet, első korszakában, a Haggemacher (népszerű nevén: Hági) Sörgyár sörcsarnoka működtette – egészen az 1948-as államosításig. A vendéglátó-ipari korszak nem változtatta meg a vendéglő profilját, az 1994-es tulajdonosváltással aztán megkezdődött a pusztulás, amelynek végén, 1998-ban kalapács alá került a Hági, amelynek értékét akkor 88 millió forintra becsülték.

Az utolsó (s egyben: jelenlegi) tulajdonos az Imosoft Kft., amely a vendéglő berendezési tárgyaira is igényt tartott. Az ugyancsak érdekelt Hági Kft. viszont szintén magának tekintette a régi bútorkat, az étterem díszül szolgáló

bödönhajót, csillárt, hálót és más halászeszközöket – valamint Szőnyi István festményeit is. Utóbbiakat azonban egyikük sem kapta meg: az első tulajdonos tartozásai fejében bírósági árverésen verték dobra a három pannót.

Az első árverésen 40 millió forintot kikiáltási áron hirdették meg a vászonra festett olajképeket – eredménytelenül. Másodszor már csak féláron kínálták a festményeket, amelyek ekkor sem találtak gazdára. Harmadjára – a szabályok szerint – már csupán az utolsó (20 millió) az negyedét kérte az aukció vezetője. Cziner István ekkor vette meg a pannókat.

A fény, levegő és napfény festőjeként ismert Szőnyi szegedi halászpannói megrendelésre készül-

tek, s 1941-ben kerültek a söröző falaira. A „Hálófonó halászkok” (mérete: 3x10 méter), a „Tiszaparti jelenet” (3x6 méter), valamint a „Főző halász” (3x1,5 méter) rossz állapotban került a műkereskedőhöz. Kávé- és borfoltok, évtizedek cigaretta- és szivarfüstje rakódtak a képek felületére. Ráadásul az egyik festményt durván megcsontkították: az étterem 1977-es följújtása idején ajtót vágtak (!) a „Hálófonó halászkok” középebe. Cziner István a „Tiszaparti jelenet”-et restaurálás után bemutatta a 2000. évi Antik Enteriőr című budapesti kiállításon. A másik két kép még följújtásra vár.

A műkereskedő hangsúlyozta, hogy a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumában is bejegyzett

képeket az országból kivinni tilos, ilyesmi nem is állt szándékában. Tervei szerint a pannókat együtt szeretné tartani – mégpedig Szegeden. Azt is szeretné, ha a festményeket ismét láthatnák a város lakói. A hatalmas képeknek azonban nem lesz könnyű megfelelő helyet találni.

A pannók áráról Cziner István, az üzletkötés fratlan szabályaira hivatkozva, nem nyilatkozott. Annyit azonban elárult, hogy kölcsönösen méltányos egyezségekre törekszik. – Tekintettel a városi költségvetés korlátaira, azt is elfogadnám, ha az önkormányzat a vételár egy részét bartermegállapodás szerint fizetné ki – tette hozzá a műkereskedő.

NYILAS PÉTER

Marad a Forrás

MUNKATÁRSUNKTÓL

– Nem lesz tulajdonosváltás a Hunguest Hotels Szállodaipari Részvénytársaságnál, és természetesen a szegedi Forrás Hotel eladását sem tervezi a cég – reagált azokra a sajtóhírekre lapunknak nyilatkozva Hóveli István, a szállodalánc vezérigazgatója, amelyek azt állították, hogy eladják a Hunguest szállodaláncot.

A Forrás Hotelt egyébként jelenleg két megbízott igazgató, Ballai Kata és Galambos Anita irányítja, ugyanis a korábbi igazgató, Pető J. Gyula a jövőben Budapestben a híres Mátyás Pincét vezeti.

A vezérigazgató ezzel kapcsolatban megjegyezte: májustól lesz új vezetője a Forrásnak, akit egyelőre nem akart megnevezni. Hóveli István hangsúlyozta, hogy nem terveznek olyan komolyabb változtatást vagy infrastrukturális beruházást, amelyek érintenék a szállodalánc szegedi tagját.

Vandálok törték a hidat

November vége óta fakorlátos híd vezet át a tarjáni Zápórtó fölött. A betonlapokon álló híd tölgyfa korlátját az elmúlt hetekben filctollal összefirkálták, a napokban pedig kitérték a faserkezet egyik elemét. A korábbi rongálások miatt a híd javítására már eddig is mintegy 100 ezer forintot költöttek. A szét tört korlátdarabot hamarosan kicserélik.

Fotó: Schmidt Andrea

Tappancs nem ugat hiába: valami készül

Jelentős összefogás szükséges a szegedi állatmenhely kialakítására – hangsúlyozták többen is a hét végén a Tappancs Alapítvány által a szegedi Bartók Béla Művelődési Házban rendezett kutyabarát-találkozón.

Zsúfolásig megtelt szombat este a Bartók Béla Művelődési Ház nagyterme a Tappancs Állatvédő Alapítvány által szervezett fórumon. Szinte valamennyi korosztály képviseltette magát, ami jelzi, Szegeden sokakat foglalkoztat a kóbor állatok sorsa.

– Embereket, pénzeket és kapcsolatrendszereket kell mozgatni a szegedi Tappancs Alapítvány munkatársainak és támogatóinak ahhoz, hogy elérjék céljukat, és létrehozzák a szegedi állatmenhelyet – hangsúlyozta Óbertó Miklós, a békéscsabai Állatvédő Egyesület elnöke, majd hozzátette: a legfontosabb, hogy találjanak egy jó marketingszakembert, aki megfelelően tudja érvényesíteni az alapítvány érdekeit.

Egyébként indulatoktól sem volt mentes a hét végi összejövetel. Egy dühös hölgy élesen bírálta és „lesintérezte” a gypmestert, majd kijelentette: – Hadd döntsem el én, mire költse az önkormányzat a pénzemet! – amit egyébként hangos tapsvihar fogadott.

A felszólalók között volt, aki azt kérte számon a két hete alakult alapítvány kuratóriumi tagjaitól, hogy mit értek el eddig. Kasza Andrea elnök elmondta, már sikerült megfelelő helyet találniuk. A telket biztosító agrármérnök felajánlását hangos taps kísérte. Szintén elismerést vívott ki a közismert szegedi állatorvos, Rengei Antal hozzászólása, aki örömet fejezte ki, hogy végre elkezdődött valami Szegeden az ügy érdekében. – Nem lehet elvárni azt, hogy egy ilyen beszélgetéssel mindent megoldjunk – fogalmazott. Az a fontos, hogy ennyien összegyűlünk a cél érdekében – tette hozzá.

A. T. J.